

[Viggo Hansen.]

efter min Mening i Bund og Grund uretfærdig, og derfor fremsatte vi ogsaa i Fjor i Landstinget et Forslag af en noget lignende Karakter. Jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at en Omordning af Amtssygehusenes Driftsform og Administration vil være i høj Grad paakrævet og ogsaa formaalstjenlig, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling og til Vedtagelse helst i denne Samling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. P. Nielsen: Jeg vil gerne henstille, at man i det kommende Udvalg tager det Spørgsmaal op til Undersøgelse, om det nu ogsaa er betimeligt, at Sønderjylland paa dette Omraade vedblivende bevarer en Særstilling. Jeg har to Grunde for denne min Henstilling.

For det første kan det dog ikke være en heldig Udvikling, set med danske Øjne, at Sønderjylland efterhaanden paa flere betydende Omraader indtager en Særstilling i dansk Lovgivning i Forhold til den øvrige Del af Landet. Vi ved alle, at der er rejst en stærk Bevægelse dernede, vel nok tysk præget, som kræver, at Sønderjylland skal have Toldgrænse sammen med Tyskland, men vi fremmer selvfølgelig kun denne Udvikling ved at skabe Særforhold i Sønderjylland.

Dernæst vil jeg ogsaa gerne have det Spørgsmaal frem til Undersøgelse, hvorledes den gældende Skatteordning nede i Sønderjylland har virket. Adskillige Kommuner dernede sidder finansielt set rigtig skidt i det, fordi Skatterne er væltet fra Ejendomsbesidderne over paa de ejendomsløse. Det kan dog ikke være Meningen, at det er den svage Del af Befolkningen, der skal bære Udgifterne til Skole, Kirke, Vejenes Vedligeholdelse og den Slags, medens de, der sidder inde med Jorden dernede, kun i meget ringe Grad bidrager til disse Udgifters Dækning. Det gælder i disse Tider i Særdeleshed, at den sociale Forsorg paa mange Steder ikke kan føres ud i Praksis, fordi Kommunerne ikke har Penge dertil. Jeg vil i hvert Tilfælde henstille, at man i det kommende Udvalg undersøger hele dette Spørgsmaal.

Aksel Jensen: Jeg er ganske enig i de Bemærkninger, som nu er fremsat af den højtærede Minister, og kan derfor fatte mig forholdsvis kort, men jeg ønsker dog, jnden Forhandlingerne er til Ende, at gøre

nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Fisker.

Det ærede Medlem ankede over, at der her vilde ske en Overflytning af Skatterne. Ja, det er noget, der vil ske ved enhver Ændring i Beskatningen, men den Forskydning, der her er Tale om, er yderst ringe, og i det Regnestykke, det ærede Medlem stillede op med Hensyn til den Nedsættelse, forskellige Landbrugere og andre vilde faa, der regner det ærede Medlem ikke med, at selv om de paagældende faar en mindre Beskatning til Amtet, saa bliver det Beløb, der er betalt direkte til Amtet, nu opkrævet ude omkring i Kommunerne, og de paagældende faar der deres Andel. De Tal, det ærede Medlem opstillede, betragter jeg derfor som misvisende, idet der ikke tages Hensyn til, at de paagældende igen vil faa deres Del ude omkring i Sognekommunerne. Forholdet er jo det, at omkring paa Øerne lignes i Sognekommunerne omkring $\frac{2}{3}$ paa fast Ejendom, og derfor, selv om der fra Amterne føres et Beløb over til Udskrivning i Sognekommunerne, vil de, der har betalt Amtsskat, faa deres Andel ved Betalingen af den sognekommunale Skat.

Det ærede Medlem udtalte, at Lovforslaget savnede enhver saglig Begrundelse. At det ærede Medlem, der, saa vidt mig bekendt, sidder i et Amtsraad, er i Stand til at fremsætte en saadan Udtalelse, maa overraske i høj Grad. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvilken Begrundelse er der for at opretholde den nuværende Beskatningsform, hvilken Begrundelse er der for at opretholde en Skat paa fast Ejendom paa 70—80 Mill. Kr. i alt? Det er, naar det kommer til Stykket, en ren Bruttobeskatning; uden Hensyn til, om den faste Ejendom giver Spor af Indtægt, hviler der alligevel denne høje Bruttobeskatning paa den. Jeg vil spørge det ærede Medlem: Hvilken Begrundelse kan der gives for, at Ejerne af fast Ejendom skal betale Medicinaludgifterne.

Vi kan godt diskutere, om Udgiften er 9 Kr. 60 Ø. pr. Sygedag eller 8 Kr. 60 Ø.; men om den er det ene eller det andet af disse Tal, gør ikke stor Forskel, for Kendsgerningen er den, at der er en Medicinaludgift af omkring 11 Mill. Kr., der i det væsentlige bæres af den faste Ejendom. Hvilken saglig Begrundelse er der for, at Ejerne af fast Ejendom skal bære disse Udgifter? Jeg har ikke hidtil hørt en saadan Begrundelse og venter heller ikke at faa nogen at høre.

Jeg tror, det ærede Medlem er ude af